

Sygn. akt V KK 34/21

## POSTANOWIENIE

Dnia 17 marca 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Błaszczyk

w sprawie **A. M.**

oskarżonego z art. 177 § 2 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 17 marca 2021 r., w trybie art. 535 § 3 k.p.k.,

kasacji, wniesionej przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego

od wyroku Sądu Okręgowego w L.

z dnia 28 sierpnia 2020 r., sygn. akt IV Ka (...)

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w L.

z dnia 4 czerwca 2020., sygn. akt II K (...)

### **p o s t a n o w i ł:**

**1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**

**2. obciążyć oskarżyciela posiłkowego A. B. kosztami postępowania kasacyjnego.**

### UZASADNIENIE

**A. M.** został oskarżony o to, że w dniu 17.03.2017 r. około godziny 15.42 w G., rejonu I., na 5,200 kilometrze drogi DK-[...], naruszając nieumyślnie zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym, spowodował wypadek drogowy w ten sposób, że kierując samochodem osobowym marki M., nr rej. (...), jadąc w kierunku L. z nieustalonych przyczyn zjechał na lewą stronę drogi, na przeciwległy pas ruchu i uderzył w prawidłowo jadący w przeciwnym kierunku samochód osobowy marki F. nr rej. (...) kierowany przez Z. P., w wyniku czego kierująca pojazdem - Z. P. - doznała obrażeń ciała w postaci urazu wielonarządowego, w szczególności

stłuczenia mózgu, stłuczenia płuca z częściową odmą opłucnową po stronie lewej, stłuczenia płata prawego wątroby z częściowym pęknięciem mięszu wątroby oraz złamania dwóch żeber, otwartego złamania kości przedramienia lewego oraz złamania kości przedramienia prawego, złamania kości udowej lewej, w wyniku których zmarła na miejscu zdarzenia, tj. o czyn z art. 177 § 2 k.k.

Wyrokiem z dnia 4 czerwca 2020 r., sygn. akt II K (...), Sąd Rejonowy w L. uniewinnił oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w części wstępnej wyroku.

Po rozpoznaniu apelacji wywiedzionych przez prokuratora i pełnomocnika oskarżycieli posiłkowych Sąd Okręgowy w L. wyrokiem z dnia 28 sierpnia 2020 r., sygn. akt IV Ka (...), utrzymał zaskarżony wyrok w mocy.

Kasację od tego orzeczenia wniosła pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego A. B., która zarzuciła wyrokowi rażące naruszenie:

1. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. poprzez przeprowadzenie wadliwej kontroli odwoławczej i nierozważenie w sposób należyty zarzutu apelacji w zakresie dokonania dowolnej i wybiórczej oceny dowodów, w szczególności wyjaśnień oskarżonego oraz opinii biegłych a w konsekwencji błędne powielenie stanowiska, iż oskarżony w momencie wypadku stracił przytomność;
2. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 5 § 2 k.p.k. poprzez wadliwą wykładnię pojęcia „niedających się usunąć wątpliwości” a w konsekwencji nienależyte i błędne przyjęcie, że występują one w niniejszej sprawie podczas gdy zgromadzony w sprawie materiał dowodowy pozwalał na dokonanie stanowczych ustaleń faktycznych.

W oparciu o tak sformułowane zarzuty skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz utrzymanego nim wyroku Sądu I instancji oraz przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania w postępowaniu pierwszoinstancyjnym.

W pisemnej odpowiedzi na kasację Prokurator Prokuratury Rejonowej w L. wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

**Sąd Najwyższy zważył, co następuje.**

Wniesiona przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego kasacja jest bezzasadna i to w stopniu oczywistym w rozumieniu art. 535 § 3 k.p.k.

Na wstępie przypomnieć należy opisane w wielu orzeczeniach Sądu Najwyższego właściwości postępowania kasacyjnego, które nie może stanowić powielenia przeprowadzonego już w sprawie postępowania odwoławczego oraz nie może służyć kontroli prawidłowości poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych. Zarzuty sformułowane w kasacji pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego mają wprowadzić wszelkie cechy zarzutów odpowiadających wymogom formułowanym pod adresem zarzutów kasacyjnych, niemniej analiza treści zarzutów i uzasadnienia kasacji prowadzi do wniosku, że zawarte w odpowiedzi na kasację uwagi co do powtarzania w kasacji zarzutów zawartych już w apelacji oraz podjęcia przez skarżącego próby obejścia zakazu kwestionowania w kasacji ustaleń faktycznych nie są pozbawione racji.

Nie ulega wątpliwości, że kasacja, będąc nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, przysługuje jedynie od prawomocnego wyroku sądu odwoławczego kończącego postępowanie (art. 519 k.p.k.). Oznacza to, że zarzuty w niej podniesione powinny dotyczyć tego właśnie orzeczenia, nie zaś wyroku sądu pierwszej instancji.

Można oczywiście w kasacji jego zasadność zakwestionować, ale wówczas konieczne jest wykazanie – poprzez stosowne, usytuowane w realiach danej sprawy, argumenty i wskazanie naruszonych przez sąd odwoławczy w toku kontroli instancyjnej przepisów prawa – sposobu w jaki owe uchybienia, którym dotknięty jest wyrok sądu pierwszej instancji, przeniknęły do zaskarżonego kasacją orzeczenia sądu odwoławczego. Bez dochowania tego wymogu, zarzut odnoszący się tylko – w swojej treści i podstawie prawnej – do wyroku sądu *meriti* będzie zawsze kasacyjnie nieskuteczny.

W tym kontekście stwierdzić należy, że zarzut kasacji wskazujący na nieprawidłową i wybiórczą ocenę dowodów, w szczególności wyjaśnień oskarżonego oraz opinii biegłych jest całkowicie bezzasadny. Zarówno Sąd pierwszej instancji, jak i Sąd odwoławczy największą część swoich wywodów zawartych w uzasadnieniach wyroków poświęciły właśnie ocenie poszczególnych dowodów, w szczególności zaś wyjaśnieniom oskarżonego A. M. oraz opiniom

biegłych. Sąd odwoławczy w szczegółowo przedstawionej argumentacji odniósł się zarówno do prawidłowości przeprowadzonych w sprawie dowodów, jak i ich oceny. Rozumowanie Sądu Okręgowego przedstawione w treści uzasadnienia, a także analiza dowodów i ustalonych faktów przez Sąd Rejonowy uwzględnia dyrektywy zawarte w art. 7 k.p.k. i respektuje zasady prawidłowego, logicznego rozumowania oraz wskazania wiedzy i doświadczenia życiowego. Brak zgody strony na wynik rozumowania sądów, w tym przeprowadzonych ocen prawnych, nie oznacza, że sąd odwoławczy dopuścił się naruszenia prawa i to w stopniu rażącym.

Podobnie wadliwie sformułowano zarzut obrazy art. 5 § 2 k.p.k., bowiem przepis ten odnosi się tylko do wątpliwości, które ma i których nie był w stanie rozstrzygnąć organ procesowy rozpoznający sprawę, nie zaś do zastrzeżeń strony niezadowolonej z ostatecznego rozstrzygnięcia sprawy. Zarzut o charakterze kasacyjnym powinien przedstawiać uchybienie obciążające wyrok Sądu Okręgowego w L., wskazujący na to, że Sąd odwoławczy niewłaściwie przeprowadził kontrolę odwoławczą. Oceniane zarzuty nie miały takiego charakteru i zostały zwrócone przeciwko podstawie faktycznej rozstrzygnięcia Sądu *meriti*, czyli w istocie nie spełniały ustawowych wymogów kasacji.

Lektura uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego dowodzi, że wszystkie zarzuty zawarte w apelacji obrońcy zostały przez ten Sąd rozpoznane, a wynik rozumowania organu procesowego w tym zakresie przedstawiony został w wyczerpujący sposób w treści uzasadnienia.

Podsumowując powyższe rozważania stwierdzić należy, że kasacja jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia o bardzo rygorystycznych uwarunkowaniach formalnych co do rodzaju i konstrukcji zarzutów kasacyjnych. W żadnym razie nie jest wystarczającym do uwzględnienia kasacji oparcie się przez jej autora na prezentacji własnych ocen materiału dowodowego i własnych wniosków z tych ocen płynących, bez wykazania uchybień - i to rażących - w procedowaniu bądź rozumowaniu sądu odwoławczego, które w dodatku mogły mieć istotny wpływ na treść orzeczenia (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 29 czerwca 2017 r., III KK 265/17, baza orzeczeń Supremus).

W tym stanie rzeczy trzeba stwierdzić, że pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego A. B. we wniesionej kasacji w stopniu oczywistym nie wykazał, aby

zaskarżony wyrok dotknięty był nie tylko rażącym, ale jakimkolwiek naruszeniem prawa. Konsekwencją tej oceny było oddalenie kasacji, w formule kwalifikowanej - jako oczywiście bezzasadnej. Rozstrzygnięto także o kosztach postępowania kasacyjnego, obciążając nimi oskarżyciela posiłkowego.